

Velká doba žádá kázeň

V novoročním provolání Českomoravského kynologického svazu do roku 1941, předneseném Josefem Zíkou, úřadujícím místopředsedou, nacházíme v záplavě sebechvály a víry v radostnou budoucnost českých kynologů v protektorátu jeden pozoruhodný odstavec:

„Aby mohl svaz plnit svoje významné poslání, jest samozřejmě a nutné, aby v řadách všech českých kynologů nacházela jeho činnost plné porozumění a žádoucí podporu. A tu bohužel jest ještě mnoho příčiny ke steskům. Je ještě tisíce českých chovatelů čisto-krevných psů různých plemen, kterým schází dosud pochopení pro organizační povinnost. Zůstávají stále ještě mimo naši organizaci a neúčastní se ničím naší společné práce, konané pro celkový zájem naší kynologie.“

Kdo četl úvodníky a články nejen svazarmovského tisku 50. a 70. let, ale například až po konsolidační generály Horáčka nebo dlouholetého šéfa služební kynologie Hrušovského, možná s překvapením zjistí, kde se vzal počátek té zvláštní dikce, posunu významu slov a ještě zvláštnější jednoty, kterou kdo nesdílel, stál zprvu opodál, posléze proti

nám. „Je to neudržitelný stav a sotva lze jej pochopiti právě tak, jako sotva lze pokládati za možné odůvodněné, že vedle Čm. kynologického svazu, jedině to uznané vrcholné organizace kynologické, může i nadále existovati ještě v dnešní době druhé postranní sdružení kynologické, které kráčí vlastní cestou bez zřetele na prospěch celkových společných zájmů.“ Ale i na ně už existoval recept, z něhož u vědomí věcí příštích poněkud mrazí: „Pronáším to pevné přesvědčení, že i tato pro českou kynologii tak málo lichotivá otázka dočká se a v nejbližší době musí se dočkati svého konečného výřešení,“ varuje úřadující místopředseda a faktický šéf svazu Zíka. Jen příznačnou roziknou na dortu skvělé budoucnosti byl pak návrh, aby spolkový časopis Pes, „jenž našemu členstvu má býti čirým pramenem poznání, nevyhnutelných informací a nezbytnou výchovnou pomůckou“, byl členy odebírán povinně. „Bude tak dosaženo kulturně výchovného vedení organizovaného členstva.“ Tradičně bylo - tentokrát Ústřední kynologickou radou ČMKS - vydáno nařízení, že od 1. ledna 1941 budou na výstavy připuštěni jen psi zapsaní v plemenné knize ČMKS, a rovněž tak budou zapisovány vrhy a psi jen z rodičů zapsaných v této knize.

„Čirý pramen poznání“ pak vypadal tak, že na stránce zpráv jediného čísla Psa se čtenáři dozvěděli o úmrtí školního rady K. Witzelhubera, kynologa světového formátu, jehož smrti želí nejen kynologie říšsko-německá, o přednášce setníka (Hauptmanna) Dresslera ze společnosti pro

Významná chovatelka vzácných plemen loveckých i neloveckých psů paní Pavla hraběnka Kinská, mecenáška české kynologie a Českomoravského kynologického svazu, se svou vítěznou skupinou drsnosrstých jezevčků; časopis Pes, 1941

výzkum psa v Berlíně o zkušenostech nabytých v nynější válce v organizaci válečných psů v poli, dále o průběhu Berlínské podzimní výstavy psů, o tom, že uhynul nejstarší pes v Říši (mimočodem byl to pinč jménem Strupp v. Heiblornia, který se dožil 25 a půl roku), a konečně o účasti jednotlivých plemen na veřejných zkouškách pořádaných Reichsverband für Hundewesen v Berlíně. Nejen jazyk ústředního orgánu velmi rychle přitvrzoval. Například uveřejnění zprávy

sdrženým spolkem jinde než ve svazem vydávaném časopisu „bude pro příště posuzováno jako hrubé porušení svazové kázně“, upozornil předseda Zíka již v únoru. Česká myslivecká jednota se usnesla, že od 1. ledna bude rozhodovat a nařizovat samostatně pouze její předseda: „Kdo neposlechne, staví se mimo organizaci.“ Tato změna byla komentována jako „znamení velké kázně a porozumění pro poměry, která si dnešní velká doba kategoricky vyžaduje“.

Michal Císařovský

V roce 1941 se dožil významného životního jubilea, 70 let, prof. ing. Antonín Dyk, dlouholetý předseda České myslivecké jednoty, profesor Vysoké školy zemědělské v Brně; k jeho nejznámějším odborným dílům patřila Malá myslivost.